

Sygn. akt I PK 40/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa K. Z.
przeciwko Uniwersytetowi Medycznemu w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. wyrokiem z dnia 7 listopada 2013 r. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 17 maja 2013 r., którym oddalono powództwo K. Z. o przywrócenie do pracy w pozwanym Uniwersytecie Medycznym w B.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. „128 § 1” ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z art. 125 tej ustawy w związku z art. „136 § 1” tej ustawy i w związku z art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 22 § 1¹ i § 1² k.p., art. „128 § 1” ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. –

Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z art. 125 tej ustawy w związku z art. „136 § 1” tej ustawy i w związku z art. 45 § 1 k.p. w związku z art. „11² § 1” k.p., art. „128 § 1” ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z art. 125 tej ustawy w związku z art. „136 § 1” tej ustawy i w związku z art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 130 ust. 1, 2, 6 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z § 3 ust. 3 uchwały nr 72/2012 Senatu Uniwersytetu Medycznego w B. z dnia 27 września 2012 r. w związku z § 6 ust. 1 tej uchwały, art. „128 § 1” ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z art. 125 tej ustawy w związku z art. „136 § 1” tej ustawy i w związku z art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 130 ust. 1, 2, 6 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, art. 8 k.p. w związku z art. „11² § 1” k.p. w związku z art. 22 § 1¹ i § 1² k.p. w związku z art. „128 § 1” ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z art. 125 tej ustawy w związku z art. „136 § 1” tej ustawy i w związku z art. 45 § 1 k.p. i art. 125 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym w związku z art. 45 § 1 k.p., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu Rejonowego i uwzględnienie roszczenia powoda w całości oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne następującej treści:

1. „Czy stanowi w myśl art. 128 § 1 u.p.sz.w. w związku z art. 125 § 1 u.p.sz.w. w związku z art. 136 § 1 u.p.sz.w. ważną przyczynę rozwiązania z pracownikiem mianowanym stosunku pracy redukcja zatrudnienia wynikająca z deklarowanego przez pracodawcę zmniejszenia liczby godzin zajęć w ramach danej jednostki pracodawcy, w sytuacji, gdy wskazane zmniejszenie wynika ze stosowanej przez pracodawcę praktyki polegającej na rozliczaniu części godzin realizowanych na jego rzecz w ramach stosunku pracy na podstawie umów cywilnoprawnych”.
2. „Czy stanowi w myśl art. 11² k.p. naruszenie zasady równego traktowania praktyka pracodawcy, który powierzając pracownikowi wykonywanie dodatkowej pracy rozlicza tę pracę niektórym pracownikom na podstawie

odrębnych umów zlecenia, w przypadku zaś pozostałych uwzględnia ją w ramach stosunku pracy”.

3. „Czy dopuszczalna jest odmowa oceny przez Sąd ustalonych okoliczności faktycznych (przyznanych przez pracodawcę) z powołaniem, iż stanowią wewnętrzną politykę pracodawcy, w sytuacji, gdy mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a obejmują naruszenie przez pracodawcę zasady równego traktowania pracowników i/lub przepisów o czasie pracy, jak też zawieranie pozornych umów cywilnoprawnych (zlecenia)”.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez powoda znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na przesłankę wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. w związku z tym, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

Zdaniem Sądu Najwyższego, nie można uznać jednak, że sformułowane przez skarżącego zagadnienia uzasadniają potrzebę rozpoznania jego skargi, albowiem przedstawione przez powoda problemy zostały skonstruowane w oparciu o inne okoliczności faktyczne niż będące przedmiotem ustaleń Sądu drugiej instancji. Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia może być podważona tylko stosownymi zarzutami natury procesowej. Z uwagi na brak w skardze jakichkolwiek

zarzutów procesowych, faktyczna podstawa zaskarżonego rozstrzygnięcia nie może kwestionowana i jest dla Sądu Najwyższego wiążąca (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W tejże podstawie Sąd Okręgowy przyjął zaś w sposób wyraźny, że dodatkowe zajęcia sportowe objęte umowami cywilnoprawnymi nie były wykonywane na rzecz strony pozwanej, ale na rzecz Akademickiego Związku Sportowego, który jest odrębnym od pozwanego podmiotem prawnym, wobec czego nie stanowiły one realizacji zajęć dydaktycznych przewidzianych w programie studiów. W tym kontekście przedstawione przez skarżącego problemy mające za swoją podstawę twierdzenie o rozliczaniu części godzin realizowanych na rzecz pracodawcy i w ramach stosunku pracy umowami cywilnoprawnymi (tak dla wykazania pozorności redukcji zatrudnienia, jak i naruszenia zasady równego traktowania, czy przepisów o czasie pracy, bądź też zawierania pozornych umów cywilnoprawnych) nie dotyczą żadnej kwestii istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy, w której je sformułowano. Niemożliwe jest zaś przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które nie mogą być uwzględnione przy jej rozpoznaniu. Przedstawiona przez wnoszącego skargę przyczyna jej rozpoznania jest zatem nieodpowiednia do zakresu sprawy poddanej do rozpoznania w trybie skargi.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać potrzeby rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, w związku z czym, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.